

מיכתבים

לציין כי רונאי גם נמצא תמיד בחברה טובה. בתצלום המסויים הוא, למשל, הוא שתה (וכנראה גם אכל) בחברתם של חבריו לבימה, שלמה ברישביט ופרדו.

חנן שרייזן, רמת-השרון

את החברים לבימה ולהנאה ראה בתצלום.

מרכז מידע לעניין

על אישיותו של דובר בנושא יהודי ברית-המועצות (רוסיה הקטנה בישראל, העולם הזה 29.4.87). שרה לינבוץ ריאיונה סובייטולוג ועולה ממוסקבה, הר"ר מיכאל אגורסקי, ובכתבתה היא

רונאי בין ברישביט ופרדו חברים לבימה ולהנאה

מצטטת את דבריו של ד"ר אגורסקי, אשר פגעו קשה במעשיו, בהתנהגותו ובתכונותיו של יורי שטרן. בתור אדם פרטי ובתור דובר המרכז למידע, מחקר והסברה בענייני יהודי ברית-המועצות.

אין שום שמץ של אמת בדבריו של ד"ר אגורסקי כאשר הוא טוען כי יורי שטרן, כאחד המנהיגים של קבוצה קטנה של עולי ברית-המועצות אנשי רוח —

"לא הסתגלו(ו) לחיי הארץ"; "אפילו בעברית... (אינו)... שולט"; מקבל "מימון מאסיבי מגורמים מסויימים בחוץ-לארץ"; יוצר "את הרושם שכל העולים מברית-המועצות הם ימנים-קיצוניים"; מקבל "מיליוני דולארים בכל שנה"; מתכוון "שהישראלים יתנגדו לעליה מברית-המועצות ולחידוש הקשרים עם ברית-המועצות". האמת היא כי יורי שטרן —

עלה ארצה לפני יותר ממשש שנים, ונקלט היטב בחיי הארץ ובעמדה; מדבר ומתפקד בשפה העברית באופן שוטף; יודע, בתוקף תפקידו כדובר, כי תקציב המרכז למידע מורכב מתרומות צנועות, המגיעות כל שנה לאלפי דולארים בלבד (הוא היה מעוניין ללמוד על גורם כלשהו של מימון מאסיבי של מיליוני דולארים; שמח וגא להודיע כי אין למרכז למידע שום כיוון או צבע פוליטיים, וכי לחבריו של המרכז השקפות פוליטיות שונות, רחבות ומגוונות שאינן רלבנטיות למטרות המרכז; עובד יוסי, ובצורה רצינית, לעניין את הציבור הישראלי במאבקם של יהודי ברית-המועצות לקיים חיים יהודיים משמעותיים בברית-המועצות ולקבל אשרות לעלות ארצה; בעד חידוש הקשרים בין ישראל לברית-המועצות, בתנאי (שחידוש הקשרים) יוצמד לשיפור מצבם של יהודי ברית-המועצות ובפתיחת שערם שם לעליה.

נעמי גפן, עורכת-דין, גילה

(המשך מעמוד 3)

לכן חבל ששייקה אפיר לא פירש, שכאשר נשלח, לפרנסתו, להיות מרריך חג"ם, הוא נשלח לתפקיד ביטחוני, להיות מרריך במסגרת החי נוך הגופי המורחב (חג"ם). מיסגרת-הסוואה לגי דוריה-הנוער של אירגון ההגנה.

יעקב קפלן, תל-אביב

יומנו של אבא אבן

על סיפרו הנודע ביותר של תופיק אל-חכים ("יומן אישי", העולם הזה 5.8.87).

לא רבים יודעים עובדה מעניינית על הספר

העולם הזה, שבועון החדשות הישראלי ♦ המערכת והמינהלה: תל-אביב, רחוב גורדון 3, טל. 03-232262/3/4. תא-דואר 136 ♦ העורך הראשי: אורי אבנרי ♦ עורכי-מישנה: דוב איתן ♦ עורך תבנית: יוסי שנון ♦ רבות מערכת: ענת סרגוסטי ♦ עורך כיתוב: גיורא נוימן ♦ מחלקת המודעות: ברמית טל ♦ עורך דפוס: יסתח שביט ♦ ראש המינהלה: אברהם פיטון ♦ המו"ל: העולם הזה ♦ בע"מ ♦ הרפסה: הרפס החדש בע"מ, תל-אביב ♦ הפצה: גר בע"מ, תל-אביב.

קיא יקי

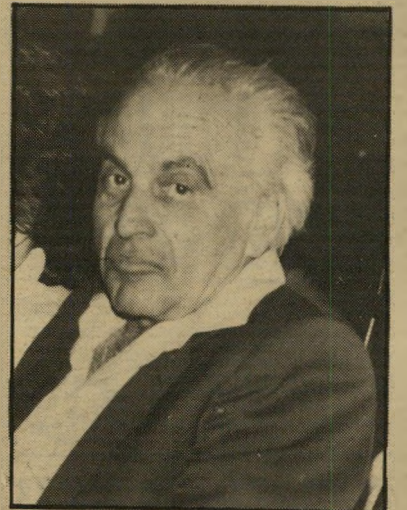
אנחנו נוהגים לקצר מיכתבים ארוכים, המתפרסמים במדור מיכתבים. אולם מרי פעם מגיע אלינו מיכתב ארוך שחבל לקצרו — ביחוד אם יש בו תלונה על מה שהתפרסם אצלנו. ההגינות מחייבת במיקרה כזה לפרסמו במלואו. מיכתב כזה הגיע אלינו השבוע מירי חיים הברפלד, יו"ר האגף לאיגוד המיקצועי של ההסתדרות, אין הוא נוגע לענייני המאבק המיקצועי, אלא דווקא לספורט.

במדורה חור ברשת תיארה רגנית אנטלר לפני שבועיים (העולם הזה 29.7.87) את המאבק על התאחדות הכדורגל, הנוטש בין הברפלד ובין שאול סווירי, היו"ר הנוכחי. על כך הגיב הברפלד מיכתב ממצה:

הנה הוא כלשוננו, בבקשתו:

אין אני נוהג להגיב על כתבות, אך במיקרה זה מצאתי צורך להגיב.

כמי שמאמין ביושרך ובחוש-הצדק המנחה אותך, וכמי שבמשך שנים ידע להעריך פועלך,

קרא הברפלד הביון של שוק פרוע נעלם

במיסגרת הכישלונות של התקופה שבה כיהנתי כיו"ר, נשכח שנעשה מהפך במערכת היחסים שבין האגודות, השחקנים וההתאחדות. היום יש סדר רב יותר מאשר בעבר, וההסדרים שנעשו יביאו תוך תקופה קצרה יותר לסדר טוב עוד יותר.

נשכח שלראשונה הקמנו את המיסגרות של ניבחרות-הנערים האזוריות וניבחרות-נערים ארצית, ואת התוצאות של עבודה רבת-שנים קוצרים היום, ונקווה שגם בעתיד.

נשכח שליגות-הנוער העיליות צומצמו לליגה אחת לאומית לנוער, ששיפרה לאי-ערוך את רמתם של השחקנים.

נשכח שנעשה סדר באירגון המישחקים. כל המישחקים מתחילים בשעה קבועה, ללא איחור, וכל המחזורים משודרים כסדרם.

נשכח שיש סדר בהעברות שחקנים ובהסכמים שבין השחקנים והאגודות, והביון של שוק פרוע נעלם. כן נעלמו לחלוטין "מישחקי" ההסגרים הבינלאומיים והפנימיים.

נשכח שלראשונה אופשרו מישחקים בימרי שיש, בהתאם לצורכי האגודות והחלטותיהן.

נשכח שנפתחו מישחקי גביע-הטוטו, שהי קהל עדיין לא מגיע אליהם, אך עצם קיומם נותן לקבוצות מיסגרת-מישחקים נוספת, ולספורט הישראלי מחזורי-טוטו נוספים.

נשכח שמישחקי-הגביע מתחילים נערכים בשיטה שונה, וקביעת המישחקים נעשית פומבית, ולא נקבעת כפי שנקבעה בעבר.

נשכח שההתאחדות מעודדת — ומצליחה חלקית — לקיים מישחקים כפולים, המכילים קהל והכנסות לאגודות.

לנבחרת היו כישלונות בעבר, ולצדרי גם בתקופתי. הרבה כוודאי תלוי כגורמים רבים. מבלי לגרוע מאחריות אישית, אני מאוד מקווה שבעתיד תהיינה הצלחות רבות לנבחרת ישראל, יכולתי להוסיף עוד, אך אסתפק בזה.

מ.א. אבנרי

הנודע ביותר, מבין 130 הספרים והמחזות אותם כתב, של תופיק אל-חכים, יומנו של תובע כפרי. ספר זה תורגם לאנגלית זמן קצר בלבד אחר שראה אור בשפת המקור הערבית. והמתרגם היה קצין-מוריעין צעיר בצבא הבריטי במצרים, אחד אורכי איבן.

הקצין הזה לא נשאר הרבה זמן בצבא הבריטי וכיום הוא משמש כיו"ר ועדת החוץ והביטחון של הכנסת. רק שבניתיים הוא עיברת את שמו לאבא **יונה שקדי**, ירושלים אבן.

המזל של עמוס עוז

על עיצוב אופנה בהשראה סיפרותית ("ספרות בדיונית", העולם הזה 5.8.87).

המעצבות הצעירות, בוגרות מיכללת שנקר, הן חמודות וחביבות אחת-אחת. מה ש — לדעתן, לפחות — אי-אפשר להגיד על הדגמים שהן עיצבו בהשראה של דמויות ילדות-זרוחם של סופרים מסויימים, ממארק טוויין ועד ולארמיר נאבוקוב.

ובסך הכל גם היה להן מזל שעמוס עוז לא היה שם. הוא היה, אולי, שם את כל הדגמים שלהן בקופסה שחורה. **מאירה פלדמן**, רמת-גן

בחברה טובה

על שותמים לכוסית (אני שותה, אבל אני לא שתיין!), העולם הזה 5.8.87.

בתצלום שליווה את המונולוג של אברהם רונאי הוא באמת מופיע כמו בסיסמה שלו ("תמיד יש לי כוס ביד!"). רק שחבל שהעולם הזה שכן